

Ronde van Antwerpen 2009 – of de tocht der acht onzaligheden

Het is jaaaren geleden dat ik de ronde van Antwerpen heb gevaren, daarom wou ik er dit jaar nog eens een lap op geven.

Aangezien het bijna even lang geleden was dat ik nog gepeddeld had, wou ik eerst toch een beetje trainen. De marathon mag een beetje pijn doen maar liefst niet te veel.

Ik kwam in de loods maar ik vond mijn boot niet terug. Ten eerste was hij verplaatst (naar boven en in de hoek, zo ver mogelijk uit de weg), ten tweede zag hij niet meer blauw maar vuil-grijs van het stof.

Punt één werd opgelost met wat gevloek en gesleur, punt twee met een spons en vaartwater.

Ik kon het water op maar dat sloeg wel even tegen.

Ik kan me nog herinneren dat ik - bij wijze van spreken - in de Match kon springen en er daarna terug uit kon wippen. Nu kon ik er nog amper in en er eigenlijk niet meer uit.

Dat laatste is dan toch gelukt maar wel met een spierverrekking in mijn bovenarm.

Daar was duidelijk iets mis met dat bootje. Iemand heeft er, de tijd dat hij ongebruikt lag, aan liggen prutsen en aan die kuip liggen foefelen, dat kan niet anders.

Ik overpeins even de tocht.

Het vertrek van de Ronde is rond 8 uur. Dat wordt om ongeveer 6 uur opstaan. Er zijn plezieriger manieren om een weekend te beginnen, maar goed 't is voor de sport en dat is goed voor lijf en leden (zeggen ze).

In AKKC inschrijven, een beetje lullen, een beetje leuteren, nog een koffie drinken en dan weg.

Na 3 km, ge begint nog maar net in uw ritme te komen en de miserie begint al : een sas.

't Is nog vroeg, ge zijt nog fit. Uitstappen, overdragen en instappen dat zal allemaal nog wel vlotjes gaan.

Daarna 10 km door Merksem, langs het sportpaleis tot aan de Schelde voor de volgende overdraag.

Tijd om de beentjes te strekken, spiertjes was losgooien, een gratis soepke drinken (da's altijd meegenomen), nog een boterhammeke eten en "komaan mannen wanneer mogen we verder?"

Dan begint miserie nummer twee. Door het vettig Scheldeslijk langs de dijk naar beneden sukkelen. Er is veel geluk en acrobatie voor nodig om zonder uitschuiver aan het water te geraken.

Daar zal ik me weerom in dat klein kuipeke moeten friemelen, en resultaat : slijk aan de kuip, slijk in de boot.

Ik kan thuis rommel zien liggen. Ik kan met een vuile auto rijden. Het raakt mijn koude kleren niet. Maar slijk in mijn boot, dat is er over. Dat is er ver over. Daar krijg ik krampen van. Dat is iets waar ik de rest van de dag ongelukkig mee ben.

En terwijl ik dan door dat slijk in staat van halve depressie verkeer, komt miserie nummer drie.

Begeleiding door de politie : uw vriend. Waarom dat zo'n stelletje zoetwatermatrozen ons kajakkers moet begeleiden, ik weet het niet.

Zouden wij anders verloren varen? Worden er anders kajaks gestolen? Zijn er op het Scheld al kajakkers vermoord? Ik kan geen enkele nuttige reden bedenken.

Zelfs al is er in de verste verten geen scheepvaart te bekennen, we moeten en zullen in groep oversteken en bijeen blijven. Die pippo's denken echt dat ze met een groep kleuters op schoolreis zijn.

Als ik op dat moment een kajak met torpedo's had, wat zou ik een gelukkig mens zijn.

Eén van de keren hadden de slimmeriken van AKKC de tocht slecht uitgerekend en het tij liep nog ferm af als we het Scheld opvoeren. Zoals hiervoor gezegd, slijk in m'n boot is erg, maar tegen tij varen dat doet de deur helemaal dicht.

Fysiek lukt dat wel, maar moreel kan ik me daar niet over zetten. Dus aan de overkant was de (mijn) maat al vol en besloot ik samen met mijn broer, niettegenstaande veel protest van de rode lantaarn / bezemvaarder, uit te stappen en het keren van het tij af te wachten.

De politie had dat ook direct in het snuitje, ze keerden hun boot en één van die Starsky en Hutch figuren stapte stoer het voordek op met zijn megafoon.

“Kajakkers op de kant varen jullie nog mee?” galmde het.

Ik, zonder megafoon natuurlijk, stond daar wat te bonjouren van “Ikke wachte, Ikke eerst pintje drinke”.

De megafoon ging terug omhoog en het galmde: “Kajakkers op de kant, jullie varen vandaag niet meer mee !!”

Ik sloeg bijna in het scheld van het lachen.

Na een half uurtje of zo, en een pintje of twee of zo was het tij gekeerd. We zijn ingestapt. We hebben eens goed aan ons peddeltjes gesnukt en we waren nog belange na de laatste niet in Niel.

(Deze story letterlijk en figuurlijk eventjes terzijde)

Als we de Rupel opvaren: dezelfde cinema. Als die blauw mannekes nog maar denken dat er een lichter kan aankomen: Wachten.

Op de Rupel zijn we van die betweters vanaf en het is nog een half uurtje tot Niel.

Miserie nummer vier : uitstappen aldaar. Ik heb me altijd afgevraagd of die uitstapplaats gemaakt is om de kajakkers te helpen of om ze te pesten. Alleen topatleten geraken daar zonder kreunen of puffen boven.

t' Zou nu wel kunnen dat als ze mij daar zo kramikkelijk uit dat bootje zien kruipen, ze van compassie mijn boot omhoog dragen. Ik moet zeggen, dat is een gedachte die verwachtingen schept.

Een beetje bunkeren in Niel doet deugd en na een klein uurtje wil iedereen ongeduldig verder. Het instappen gaat beter. Het tij is nog opgekomen, het water staat dus al hoger. Het is trap af i.p.v. trap op. Allez we gaan er niet meer over zeveren: boot in en wegwezen.

We passeren Boom en de steenbakkerijdorpen Terhagen en Rumst. Dan wordt de Rupel de Nete (dat maakt voor ons genen bal uit), we gaan onder de brug van de E19 waar de stroming altijd raar doet en we passeren Duffel. Het Netekanaal laten we aan de rechterkant, links liggen en we volgen de Nete verder tot in Lier. Als we daar zijn hebben we toch weer een twee uurtjes in het water liggen soppen.

Miserie nummer vijf sla ik over. Om in KCLier een pintje te gaan drinken (en daarna verder te varen) moet ge via een kiekeleereke drie keer uitstappen en drie keer instappen. Op zich vind ik dat al te veel werk voor een pint en met mijn ter ziele gegane in- en uitstaptechniek wil ik daar zelfs niet aan denken.

Ik vaar altijd verder tot aan het Netekanaal dat nu links ligt en waarin we aan de rechterkant instappen, na eerst nog enkele boterhammekes achter de kiezen te hebben gestoken.

Miserie nummer zes duurt meer dan een uur. Het eentonig rechte Netekanaal. De vermoeidheid laat zich stilaan voelen. Weer of geen weer, daar is altijd tegenwind of toch minstens dat gevoel. Soms had ik zelfs de indruk dat ik daar bergop aan't varen was. De gesprekken vallen stil. Sommigen peddelen bijna dwangmatig verder, hunkerend naar het einde van dat rotkanaal. Enkelen lijden in stilte.

De overdraag aan het Albertkanaal doet deugd: eventjes uit de boot. Maar miserie nummer zeven komt er al direct aan: terug instappen.

Tegen de kant één en al geklots van golven van speedboten. Wat er plezant is aan voetbal kijken ontgaat me, maar wat er nu zo geestig is aan met supersonische snelheden in een speedboot over het kanaal te liggen scheuren en over die golven te liggen bonken zodat ge een stevige niergordel nodig hebt om maag en nieren op hun plaats te houden, dat is voor mij een levensgroot vraagteken.

Hoe ik daar in mijn boot moet geraken weet ik niet maar ik ga er van uit dat het wel zal lukken.

De laatste kilometers lopen lichter. Het naderende einde doet de vermoeidheid vergeten.

Met AKKC in zicht vrees ik voor miserie nummer acht.

Ik zie ze in gedachten al staan; het ontvangstcomité - oude bekenden - met één hand in hun broekzak en in hun ander hand een pint. Als die mij als een invalide op de kant zien kruipen hoor ik ze zo al zeggen :

“ Da ging vruuger toch beter hé moatje “

Zeg ik op dat moment: ” Houd uw kweek en zuip uw pint uit “ of laat ik het maar bij een scheve lach?

Ik heb genoeg nagedacht.

Ik stel de marathon een jaar uit. Ik ga eerst nog wat trainen en die van 2010 meevaren.

Hoop doet leven.

Nonkel Gi